

Bulletin 210

JAARGANG 24 / november 2004

2004 / 2005

Bestuur

President	Koos Kuiper
Oud President	Henk Drost
1 ^e Vice President	Bert Lamers
2 ^e Vice President	Tom Jacobs
Secretaris	Henk Breuker
Penningmeester	Martin Liefink

Secretariaat: Henk Breuker,
Lebuïnusstraat 23,
7009 MV Doetinchem
Telefoon 0314 - 343056
mobiel 06 – 22376774
Fax 0314 – 354697
E-mail: Doetinchem@lions.nl
Website: www.Lions.nl/Doetinchem
Digitaal ledenboek: www.lions.nl/lolas
Bankrekening ABN-AMRO : 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Bijeenkomsten

Iedere maand: 1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.

Plaats: **Gasterije De Heereboer,
Oude Doetinchemseweg 42
Zeddam
telefoon 0314 – 651940
telefax 0314 – 652488
e-mail info@deheereboer.nl**

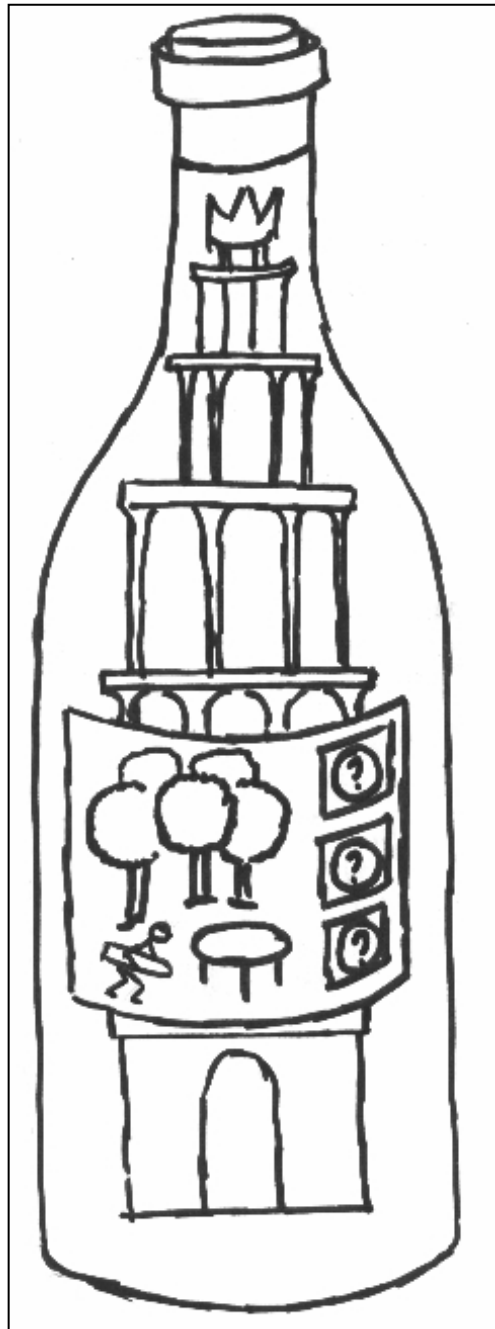
Bij verhindering voor de vergadering **Altijd** bij de secretaris afmelden.
Bij verhindering voor de taphap **Altijd** dinsdag vóór 20.00 uur bij Gasterije De Heereboer afmelden.
Voor de 5^e woensdag **Altijd** opgave bij Gasterije De Heereboer tussen 12.00 en 17.00 uur.

Pres(s)praat november 2004.

De weersomstandigheden, waaronder ik mij aan dit stukje heb gezet zijn illustratief voor de woelige tijden waarin wij als samenleving zijn beland. De brute en laffe moord op zowel een inwoner van Doetinchem als op Theo van Gogh hebben aanleiding gegeven voor een verheving van de discussie over veiligheid, vrijheid en over de schaduwzijde van de wijze waarop wij in ons land inhoud hebben gegeven aan het begrip multiculturele samenleving.

Het begrip tolerantie gaat volgens mij een andere betekenis krijgen en het zal een uitdaging zijn – ook voor een organisatie als de Lions – om te voorkomen dat we het begrip te veel uithollen. Juist wij zijn aan onze beginselen verplicht om blijvend op te komen voor verdraagzaamheid tussen mensen, maar ook voor het leveren van een bijdrage aan de kwaliteit van de samenleving, waardoor een begrip als vrijblijvendheid vaker dan nu wordt ingeruild voor betrokkenheid en daadkracht.

We zien terug op een geslaagde avond, bekend onder de naam “Dinner for Papillons”. Volgens mij is door de wijze van voorbereiding en uitvoering hiervan inmiddels een traditie ontstaan die we niet snel zullen willen beëindigen.

Zelfs de nieuwe kok en zijn personeel genoten van het kookspel dat zich onder hun deskundige aanblik voltrok. Het is natuurlijk ook meer dan grappig om – ik dacht - Harrij Mathijssen met een heel klein mesje bezig te zien peuteren aan het vervolmaken van een toetje, onderwijl met de ene hand de zweetdruppels van zijn voorhoofd verwijderend en met de andere al vast voor te proeven van de slagroom, dit laatste niet dan nadat hij rondspiedend en tot zijn vreugde kon concluderen dat iedereen druk bezig was en niet op hem lette.

Een apart verhaal is Hans Kietselaer, die na een korte rondgang langs de keukenbrigade mij meedeelde dat de eetlust hem voor die dag en naar alle waarschijnlijkheid voor al dit soort dagen definitief was vergaan. Het is dan ook een feest op zich om Hans vervolgens aan de dis te zien smullen, als ware het geheel door Joop Braakhekke zelf vervaardigd en opgediend. Kortom het was in alle opzichten een vreugdevolle en smaakvolle avond!

Vervolgens heeft de burgemeester haar opwachting gemaakt voor een inleiding voor onze club. Behalve een terugblik op haar carrière heeft zij ons met name geïnformeerd over een aantal processuele kwesties die bij een gemeente aan de orde zijn, zoals de relatie tussen het gemeentebestuur en de raad en de gevolgen van het dualisme. Diepgaande bespreking van een aantal precaire kwesties die in de lokale politiek thans actueel zijn bleef daardoor achterwege. Waarschijnlijk is onder invloed hiervan de discussie achteraf volgens een aantal onzer wat mat gebleven. Misschien moet ze nog maar eens terug komen voor wat meer inhoudelijk debat. Met dank aan Marnix voor de fotoreportage stelt ik vast dat hij groeit in zijn rol als photo-officer en er steeds meer in slaagt de sfeer in onze bijeenkomsten treffend vast te leggen .

Tenslotte zie ik met u terug op een geslaagd onderdeel op de avond van de 3^e november j.l., waar het betreft de toetreding van 3 nieuwe leden. Graag wens ik hen nogmaals een fijne periode bij de Lions en hoop dat wij daar allen deelgenoot van zullen worden.

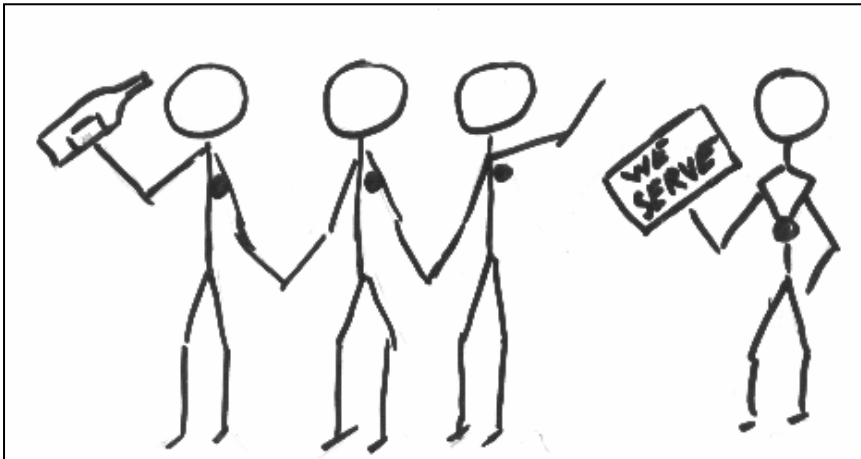
Met lionsgroet,

Koos Kuiper.

Verslag van de bijeenkomst op 3 november 2004

Even na acht uur kom de president naast de gastspreker niet minder dan 32 Lions verwelkomen, een aantal dat op deze heugelijke bijeenkomst met een 3-tal zou toenemen.

Na zijn welkomstwoord was het woord aan de burgemeester van Doetinchem, Margreeth Horselenberg (Zie elders in dit bulletin).

Na de pauze vindt de plechtige installatie plaats van drie nieuwe leden: Mario Toepoel, John Brands en Siert Wieringa. Geruggesteund door hun sponsors lezen zij de Lions erecode voor en beantwoorden zij de

vraag van de met de fraaie Lions halsketting getooide president of zij het lidmaatschap willen aanvaarden met een volmondig ja. Vanzelfsprekend werden zij daarna door de aanwezige leden hartelijk gefeliciteerd.

Daarna is het tijd voor het huishoudelijk gedeelte van de bijeenkomst:

- De penningmeester legt verantwoording af van het door hem gevoerde financiële beleid. De kascontrolecommissie heeft de administratie in orde bevonden. Zij maakt wel een opmerking over de noodzaak van een financiële verslaglegging van de jaarlijkse wijnactie (hetgeen volgens Jan Kruit al gebeurt vanuit de jumelagecommissie) en constateert verder dat de penningmeester zijn zaken voortreffelijk in orde heeft en stelt de vergadering voor hem te dechargeren voor zijn beleid, hetgeen met applaus beloond wordt. Op een vraag van Arnold wordt meegedeeld dat de zaak Leo Linter nu volledig is afgerond.
- De blauwe map met ingekomen stukken gaat rond. Belangrijkste stukken zijn de uitnodigingen voor de Districtsconventie op 17 november (zal worden bezocht door Jan Kruit en Martin Liefink) en de Nationale conventie op 23 november a.s.
- In het vorige bulletin is verslag gedaan vanuit verschillende commissies, zodat er nu weinig nieuws te melden valt.

- In de rondvraag wijst de president op de mogelijkheid om kalenders 2005 te bestellen bij Herman vd Broek. Tevens wordt meegedeeld dat waarschijnlijk tijdens de taphap in januari 2005 verslag zal worden gedaan van de bestedingen van de opbrengst van de 4-4-4 manifestatie. Tenslotte vraagt Gerard Hehenkamp aandacht voor het feit dat het “bedienend personeel” tijdens het Dinner for Papillons niet echt van een *warme* maaltijd heeft kunnen genieten. Volgend jaar zal dit worden meegenomen doch de penningmeester geeft nu al mee dat dit ook een kostprijsverhogend effect zal hebben.

Bij afwezigheid van beide tail-twisters krijgt de president direct het laatste woord en sluit rond 22.30 uur de feestelijke bijeenkomst.

De secretaris.

De burgemeester vertelt.

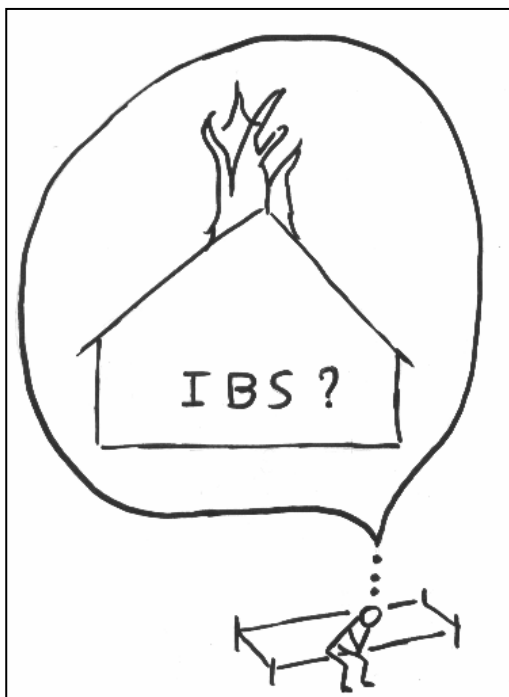
Gastspreekster op de bijeenkomst was de burgemeester van Doetinchem, de 53-jarige Margreeth Horselenberg.

Toen zij 26 jaar was liet zij zich overhalen om op de groslijst van de PvdA in de gemeente Krommenie te gaan staan. Terugkomend van een langdurig verblijf in Zwitserland bleek zij op die lijst als een komeet omhoog geschoten te zijn en werd direct fractievoorzitter. Na het vertrek van een wethouder nam zij zelf die plaats in en beheerde de portefeuille Ruimtelijke ordening van de gemeente Zaanstad, een arme stad met 140.000 inwoners onder het burgemeesterschap van Hans Ouwerkerk.

Na 11 jaar deze functie bekleed te hebben werd zij gevraagd voor het burgemeesterschap van Doetinchem, een plaats die zij al kende van haar kampeervakanties die zij placht door te brengen in Zelhem.

Een belangrijke opdracht voor een burgemeester is om afstand te nemen van het partijpolitieke denken. Zij vertegenwoordigt immers alle burgers van de stad en dient derhalve boven de partijen te staan.

Direct bij haar aantreden kreeg zij te maken met de gemeentelijke herindeling. Zij kreeg van de gemeenteraad de opdracht mee te streven naar een samengaan van Doetinchem en Wisch en Gendringen. Via de 2^e kamer is dat allemaal anders geworden en juist op de dag van het verschijnen van dit bulletin stemmen wij voor een nieuwe gemeenteraad van Doetinchem/Wehl. Uiteraard vergt het samengaan van twee gemeentes veel voorbereiding. Zo is er een lijst van niet minder dan 160 aandachtspunten die moeten worden afgehandeld. Ondanks de tijdsdruk

denkt Horselenberg dat dit op 3 januari, wanneer de nieuwe raad wordt geïnstalleerd, gaat lukken. Een bijzondere zorg voor haar is het evenwicht tussen de beide delen van de nieuwe gemeente.

Veiligheid is een ander belangrijk aspect waar een burgemeester mee te maken krijgt. Zeker nu (de omgeving van) Doetinchem geplaagd wordt door vele schuurbranden. ("Bellen jullie mij voor een schuurbrandje midden in de nacht uit bed?" is een reactie die zij snel heeft afgeleerd.) Onlangs werd Doetinchem geconfronteerd met een moord, waarbij

ook de burgemeester direct in actie diende te komen. Hoewel het echte recherche werk natuurlijk niet haar taak is, dient zij wel te kijken naar de mogelijke onrust die er in de stad kan ontstaan na zo'n gruwelijke gebeurtenis. Moet er wel of niet een stille tocht worden gehouden? Een beslissing die volgens Horselenberg voort moet komen uit het initiatief van de bevolking. Nadat op 2 november de laffe moord op Theo van Gogh heeft plaats gevonden vond de burgemeester de volgende ochtend al een brief van de minister van BiZa op haar bureau, waarin opgedragen werd extra alert te zijn op kwetsbare gebouwen en instellingen. Een opdracht die niet voorbarig is geweest als wij de afgelopen week beschouwen. Dat je als burgemeester goed bestand moet zijn tegen een tekort aan slaap bleek uit het noemen van de zgn. IBS, de inbewaringstelling. Door de centrumfunctie van Doetinchem komen al dergelijke gevallen hier naartoe en dient de burgemeester, meestal midden in de nacht een paraaf te zetten voor een "isoleer".

Vervolgens maakt Horselenberg een aantal opmerkingen over het duale stelsel. Zij is daar geen groot voorstander van: de scherpte wordt uit het debat gehaald en zij mist daarom het monistische systeem. Vervolgens komt de bouw van het nieuwe Amphion aan bod en het integrale verkeersplan. Hoewel dit nu juist onderwerpen zijn waar de nodige scherpte aan kan worden gegeven blijft zij helaas aan de oppervlakte en mist daardoor de mogelijkheid van "een prettig gesprek". Hetgeen toch wel teleurstellend is te noemen.

Dat deed zich helaas ook voor bij de vragenronde, hetgeen overigens ook aan de vragen kan liggen. Zo kwamen aan de orde de contacten met de aanpalende gemeentes ("er is regionaal overleg op diverse gebieden"), de plannen met het Broek ("die zijn er nog niet maar zullen op termijn wel komen) en de wijze van besluitvorming in college en raad (hetgeen voor een geïnteresseerde burger toch duidelijk moet zijn.)

De Graafschap maakte wat meer stemmen los. Dient de gemeente Doetinchem de exposure van de BVO ook geldelijk te steunen? Hoe zit het met de concurrentie van de andere Gelderse clubs? Duidelijk werd wel dat er weinig steun is voor het idee dat de gemeente in dit soort activiteiten geld dient te steken.

Helaas kwamen er weinig bevredigende antwoorden over vragen over het verkeersplan en de bereikbaarheid van het ziekenhuis. Kwesties waar de inwoners toch dagelijks mee geconfronteerd worden.

Tot slot gaf Horselenberg aan dat zij veel belang hecht aan goede contacten met raad, ambtenaren en bevolking. Zij streeft een open werkklimaat na, het liefst in een ontspannen sfeer.

Daarnaar gevraagd bleek Horselenberg zelf een Rotarian te zijn, en is zij van mening dat in het algemeen serviceclubs te weinig zichtbaar zijn in de plaatselijke gemeenschap.

Al met al een onderhoudende avond die misschien wat prikkelende opmerkingen miste, maar toch een aardige inkijk gaf in het afwisselende leven van een burgemeester. Terecht dan ook dat president Koos haar op allerhartelijkste manier bedankte voor haar bijdrage en haar niet zonder een fraaie struik bloemen huiswaarts liet gaan.
HB.

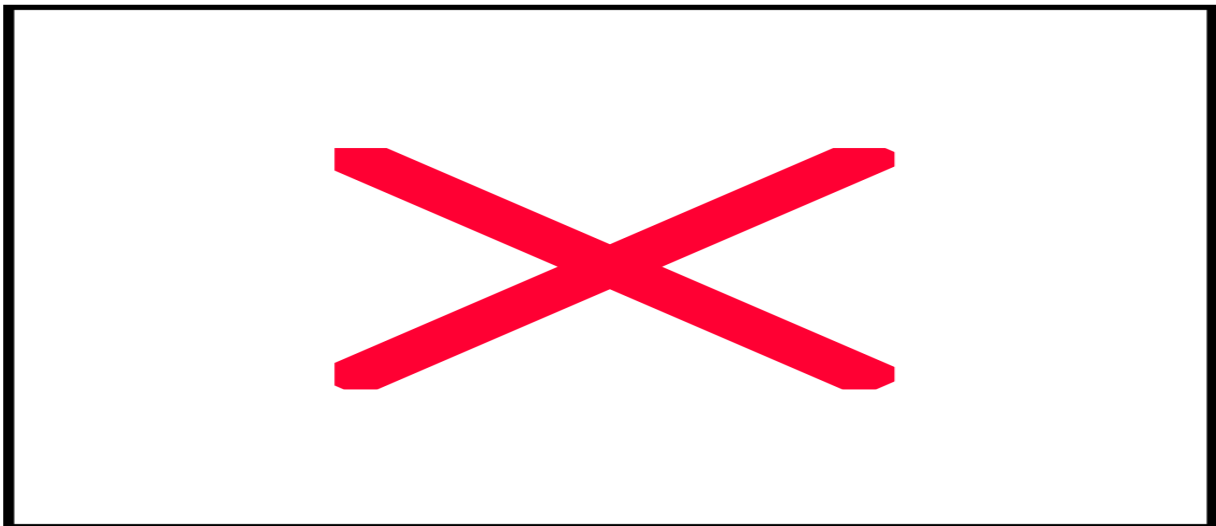
In de LION's marge (1)

Rita's laatste werkdag

Carpoolen heeft een gunstig milieueffect en een sociale meerwaarde. Dat bleek toen ik met 4 andere Lions naar De Heereboer reed om het Dinner voor de Papillons te bereiden. Gerard Hehenkamp verhaalde welke pogingen hij had ondernomen om Rita's laatste werkdag, waar zij al zo lang naar had uitgekeken, op een bijzondere manier te laten

eindigen. Vervoer per ambulance vanaf het Slingeland bleek niet haalbaar, een old-timer had wel een erg hoge kilometerprijs. Dus zou het gewoon de auto of fiets worden.

Een dag later belde Bart-Jaap mij op: "Ik heb je hulp nodig!". Rita's pensionering kon toch niet zo maar voorbij gaan. Dus stelde hij voor om haar met een aanhanger achter zijn trekker op te halen. Geheim overleg met Gerard leverde zijn instemming op en ik zou voor versiering en een

stoel zorgen. Zo verscheen Bart-Jaap op 28 oktober in onze straat waar wij de stoel installeerde, een parasol als baldakijn neerzette en wij een uurtje nodig hadden om de kar te versieren. Toepasselijk voorzien van een bord met daarop "Rita's eigen P.C.Hoof trekker" op weg naar het Slingeland waar, dankzij een actie van Gus de avond tevoren, een aantal vriendinnen van Rita, evenals wat vrienden en familieleden zich inmiddels verzameld hadden. De spanning liep tegen twaalven op omdat er grote onzekerheid bestond of Rita zich deze vreemde thuisreis zou laten welgevalen. In de Kastanjelaan waren daarop al wedenschappen afgesloten en ook Gerard was er alles behalve zeker van.

Maar toen Rita naar buiten kwam om door haar collega's te worden uitgezwaaid keek zij blij verrast op van de aanwezigheid van zo velen en stapte pardoes en zonder mankeren direct op de kar en liet zich met bossen bloemen in de hand zonder enige gêne naar huis vervoeren.

Natuurlijk was het geen gezicht maar daar trok Rita zich niets van aan: "Niemand kent mij hier".

Eenmaal thuis aangekomen werd haar pensionering nog even gevierd met koffie, gebak en wijn. Zij bleek daar niet de enige te zijn die niet wist wat een P.C.Hoof trekker was. Waarschijnlijk het verschil tussen een NRC-Handelsblad- en De Telegraaflezer ("Ik ken wel het woord aso-bak").

Bijzonder was haar laatste werkdag in ieder geval met dank aan Bart-Jaap en Pietje die daarvoor speciaal even uit Eindhoven waren

overgekomen. De onderlinge Lionsverhoudingen beperken zich gelukkig niet tot bijeenkomst en tap-hap.

HB.

In de LION's marge (2)

Victor en Yvette

Op 11 november verzorgden Victor vd Broek en Yvette de Bie in de Voorhuis-zaal in Amphion een muzikale avond. Ondanks de wervingscampagne van Herman en Mieke was slechts een klein deel van onze club daarvan getuige: ongetwijfeld de culturele clubelite.

Het is verrassend om mee te maken hoe twee enthousiaste zangers geheel zelfstandig deze vrije productie voor eigen rekening hebben opgezet. Het regelen van de zaal, het vinden van sponsors, het inhuren

van muzikanten voor de begeleiding en een belichtingsman, de aankleding van het podium met een groot digitaal schilderij van beiden gemaakt door Herman en het aan de man brengen van de kaarten.

Dat er dan de nodige spanning zit op zo'n voorstelling is dan ook begrijpelijk en na het openingsduet "Boulevard of broken dreams" klonk de verzuchting van Yvette dat "de kop er af was" dan ook vertederend.

Niet alleen bleek dat Yvette en Victor veel in hun muzikale mars hebben, ook schroomde zij er niet voor de lat behoorlijk hoog te leggen. Met name voor de pauze klonken vooral prachtige ballads, die nu eenmaal meer vergen van een stem dan jazzy stukken. Niettemin slaagden zij er goed in hun mogelijkheden ten volle uit te buiten. Nadat de eerste spanning verdwenen was konden zij zich meer gaan richten op het zingen zelf. Daarbij bleek ook dat het zingen nog iets heel anders is dan het aan elkaar praten van de nummers. Hetgeen ook weer een deel van de charme van de avond was. Maar winst is daar zeker nog wel uit te halen. Net zo als uit de expressie bij sommige nummers. Het Fly me to the moon van Yvette klonk erg mooi, maar zou met iets meer passie gezongen kunnen worden. Zo iets komt ongetwijfeld vanzelf wanneer de ervaring toeneemt.

De avond werd prachtig besloten met de presentatie van hun kersverse kerst-single "Nothing's gonna stop me now". Een prachtige song en goede leidraad voor hun muzikale toekomst. Chapeau!

(De single is ongetwijfeld alsnog te krijgen via Herman. En wie eerder iets wil horen van Victor en Yvette gaat gewoon even naar www.victorenyvette.nl . Doen!)

HB.

Een reisverslag

“Was het leuk in Roemenië ?” werd me steeds gevraagd En ja, dan wist ik niet goed wat ik moest zeggen.

Begin oktober ben ik met de Moeder Teresa Stichting (MTS) enkele dagen naar Roemenië geweest om te kijken voor wie de stichting zich inzet, wat er al gebeurd is en wat nog nodig is. We bezochten eerst de winkels in Oradea. De eerste winkel is een vrij grote zaak waar restpartijen uit Nederland verkocht

worden. Voor Roemeense begrippen geen echt goedkope winkel. De winkel draait goed en de winst wordt helemaal gebruikt voor de projecten van de MTS. In de tweede winkel wordt tweedehands kleding verkocht en kleding met foutjes. Deze winkel is bedoeld om ook mensen met weinig geld de gelegenheid te geven goede kleding te kopen.

Hierna vertrokken we naar Biharia, waar we een aantal zigeunerfamilies bezochten. Iedereen kent wel de foto's van krotten en hutjes. Toch is het anders als je er bent. De omgeving, de mensen, de afmeting, de stank, het interieur alles komt tegelijk op je af. Je probeert je voor te stellen hoe het is om zo te moeten leven. Als het regent is het meteen een grote vieze bende. Verharding is er niet, de grond is leemachtig. In de winter kan het er wel 20 graden vriezen. Er zijn ratten. Er ligt beddengoed waarvan je denkt: verbranden is de enige oplossing. Voor deze mensen worden volgend jaar huisjes gebouwd. 17 huisjes zijn daar nodig.

De volgende dag bezochten we huisjes die al gerealiseerd zijn. In Salard staat zelfs een hele rij vrolijk gekleurde huisjes. Op ieder huisje staat, in het Nederlands en in het Roemeens dat het gebouwd is door de moeder Teresa stichting en daar onder de naam van de sponsor. En

ja, op een van de huisjes stond als sponsor genoemd: LC Doetinchem en LC Dorsten. Voor onze begrippen zijn het absoluut geen grote woningen. Ze zijn zo ongeveer 4 bij 5 meter en hebben twee verdiepingen. Er is elektrisch licht, maar geen water. Daarvoor moet men naar het centrale tappunt. (Nog iets wat de MTS heeft gerealiseerd: schoon drinkwater in 7 dorpen.) Het toilet is nog steeds buiten. De inrichting is sober, maar voldoende. De bewoners van de huisjes moeten een contract tekenen waarin ze beloven de huisjes schoon en netjes te houden en een volkstuintje te onderhouden. Dit wordt ook gecontroleerd door vrijwilligers van de MTS die ter plekke wonen en ook de taal beheersen. Wat ook heel belangrijk is, is dat de nieuwe bewoners nu een adres hebben en daardoor bestaan voor de gemeente .

Andere voorzieningen bestemd voor alle inwoners zijn de badhuizen. Voor 10000 lei (25 eurocent) kan men komen douchen. De douches zien er fris en schoon uit. Ook staan hier wasmachines die tegen een kleine vergoeding gebruikt kunnen worden.

In het ziekenhuis zien we weer diverse apparaten met het bordje van de MTS erop. Ook hier is nog veel nodig alhoewel er al veel verbeterd is volgens degenen die al veel vaker hier geweest zijn.

De scholen doen me erg denken aan vroeger. 40-50 jaar terug in de tijd. Schrijnend is het grote verschil tussen de school voor "gewone" kinderen en voor zigeuner kinderen. Een goede verwarming voor de zigeunerschool zal een van de volgende projecten van de MTS zijn.

Wat mij trof was de hele directe hulp. Gezinnen worden bezocht. Er wordt gekeken waar de nood het hoogste is (en er zijn nog heel veel noodgevallen), er is direct contact met de scholen en het ziekenhuis. De huisjes, badhuizen, watervoorziening: er wordt op toegezien dat het goed beheerd wordt. Eigen initiatief van de mensen wordt gestimuleerd.

Was het leuk in Roemenië? Het was niet leuk om te zien hoe mensen moeten overleven in krotten. Kinderen die weinig kans hebben op een goede toekomst. De achterstelling van zigeuners. De troep en de ellende. Maar het was fantastisch om te zien dat er iets veranderd en dat er heel enthousiaste, bevlogen mensen bestaan die niet zeggen dat het allemaal geen zin heeft en dat het druppels op een gloeiende plaat zijn, maar die gewoon zijn begonnen te helpen en vast van plan zijn daar mee door te gaan tot het niet meer nodig is.

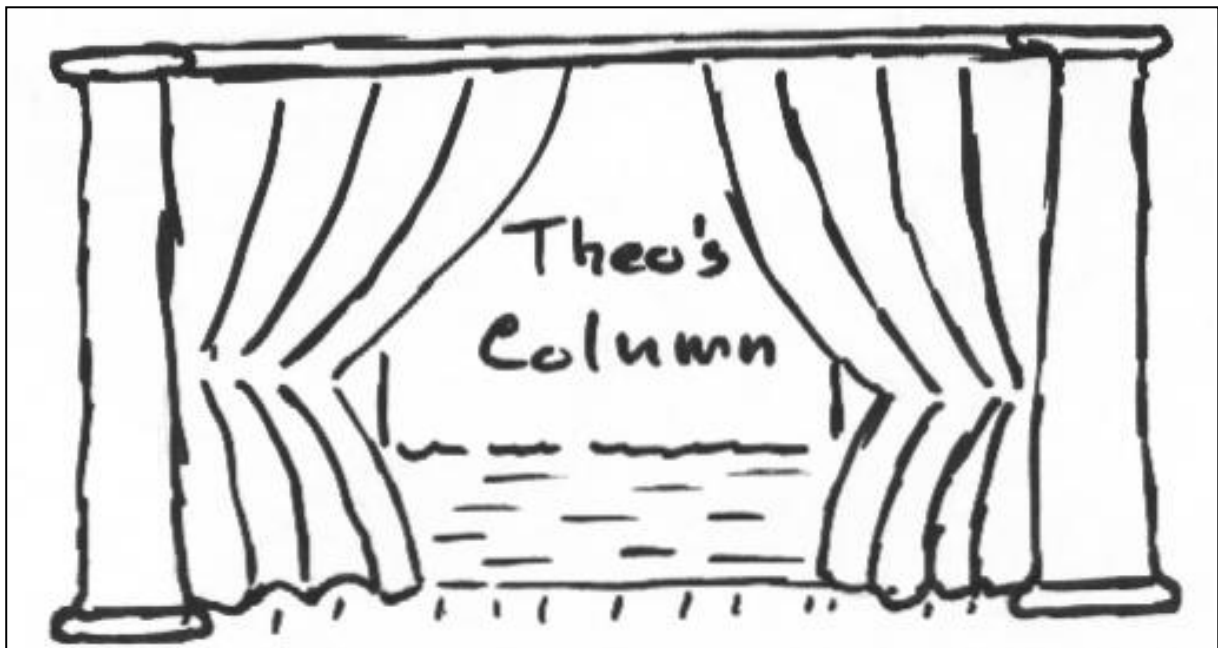
Nelly Geurink

Ik huil, mijn liefste, Ik huil

Soms neem je van die besluiten waarvan je eigenlijk ook niet weet waarom. Zo hoorde ik in oktober dat er op 12 november in Doetinchem een voordrachtfestival voor middelbare scholieren zou worden gehouden.

Het Ludgercollege vroeg mij een groep 2e-klassers te begeleiden in het maken en uitvoeren van een drie kwartier durend programma dat tijdens dat festival in Amphion zou moeten worden opgevoerd. Uit ervaring weet ik dat het maken van een voorstelling van een dergelijke omvang geen sinecure is. En zeker niet voor 2e-klassers die nog over weinig toneelervaring beschikken. Maar met een aantal repetitiedagen in de herfstvakantie en een paar zondagen zou dat wel lukken.

Ondertussen kreeg ik door dat ook het Brewinc-college zich had opgegeven voor deelname aan het festival en ik was meteen "gealarmeerd". Ik ken het Brewinc een beetje en het is op dit moment geen pretje om op die school te zitten. Niet dat die school geen goede opleiding heeft te bieden, -ik zou het niet eens weten- maar de school heeft, zoals dat heet, nogal een slechte naam. Lastige of luie leerlingen op de andere scholen voor voortgezet onderwijs worden regelmatig door hun docenten bedreigd met deportatie naar het Brewinc wanneer ze niet beter hun best gaan doen. Kinderen van het Brewinc worden dan ook niet als echt volwaardig aangemerkt door hun leeftijdgenoten van de drie andere blijkbaar wel "volwaardige" colleges.

Het moet gezegd worden dat de problemen die het Brewinc de laatste jaren te verstouwen heeft gekregen niet misselijk zijn. Misschien had de schoolleiding een en ander ook anders kunnen laten verlopen. Ik weet het niet. Maar dat maakt de kinderen die op zo'n school zitten, niet slechter of minder waard.

Voor de zomervakantie al kreeg ik genoeg van dat negativisme over deze kinderen. Ik had met een van onze jeugdtheatergroepen van het Geheim van Doetinchem een voorstellinkje gegeven op een werkweek van het Brewinc en de leerlingen waren verschrikkelijk enthousiast. Het bleef daarna nog lang gezellig tussen "onze" kinderen en de "Brewincers". Ik besloot dan ook voor mezelf dat ik iets zou moeten en kunnen doen aan de beeldvorming over die leerlingen. Het zijn doeners, geen

denkers. Lange discussies moet je niet met ze willen voeren. Maar het zijn ook leerlingen die recht door zee zijn, om de doodeenvoudige reden dat ze niet anders kunnen. Het zijn geen kinderen die tactieken kunnen uitstippelen. Je kunt een klap voor je kop krijgen als je hen op de een of andere manier bedreigt, maar ze gaan voor je door het vuur als ze je zien zitten. Taal, in gesproken of geschreven vorm, is niet hun vriendje, dus het was een verrassing voor mij om te zien dat het Brewinc meedeed aan het voordrachtfestival. Ik belde de school en informeerde bij de docente of ik iets kon betekenen in de voorbereiding van het festival. Dat kon ik inderdaad, want ze had eigenlijk ook geen idee hoe ze een en ander voor elkaar moest boxen. We spraken af dat ik elke week een uur of twee met de groep zou komen werken. En wat voor groep het was? ISK. ISK? Internationale Schakel Klas. Kinderen, van een jaar of 15 uit alle delen van de wereld, met verledens waar je koud van wordt en een toekomst die gekenmerkt wordt door complete onzekerheid. Amper twee jaar in Nederland en heen en weer geslingerd tussen talen en culturen. En die mee gingen doen aan een voordrachtfestival.

Het was een wonderlijk gevoel om na 22 jaar met kinderen en jongeren gewerkt te hebben, als een beginneling een groep binnen te stappen. Zoekend naar contact met mensen die jouw taal niet tot in de finesses snappen. Of niet willen snappen. Want dat kunnen ze goed - niet willen snappen. Jongens en meisjes in de kleuren moccabruin tot gitzwart die steeds volhouden dat ze toch echt niet degene zijn die jij zegt dat ze zijn. Wereldwijze jongeren die met elkaar in alle mogelijke talen communiceren, behalve in het Nederlands. En die heel serieus met elkaar praten in een -best echt klinkende- taal die niet bestaat. Wat je pas merkt wanneer de hele groep in lachen uitbarst. Weken lang -sukkelend als een stagiair- gezocht naar ingangen om met hen aan poëzie te werken. Hen duidelijk te maken dat hun eigen taal, in Nederlandse oren, al poëzie op zich was. Hen de moed geven uitgezochte en zelfgeschreven teksten voor de klas voor te dragen. De meisjes te beschermen tegen de jongens en tegen zichzelf. De jongens het vertrouwen te geven dat het goed was wat ze probeerden. De humor te bewaren en hun ritmes over te nemen. Want als jij wilt dat zij iets van jou overnemen is het terecht dat jij iets van hen overneemt. Toch? Maar het werkte niet. De lessen bleven oefeningen in overleven en het leek of niets van wat ik aanbood, aankwam bij de groep.

Tot de generale repetitie in Amphion. Vrijdagmorgen 10 uur. Geraldine is als eerste. Ze begint met een lange stilte. Dan klinken haar eerste woorden door de Kleine Zaal. En kippenvel verschijnt op onze armen. Woorden, doordrenkt met een emotie en een passie die tot dan toe nooit in haar teksten te horen waren geweest, vulden ruimte en harten. En na haar kwamen Diny en Hilal. Schuchter en onzeker. Maar waarachtig als een heldere maan. En tenslotte Rivaldo. Met zijn uniek-gestemde gitaar speelde hij zijn eigen liedjes, in vier verschillende talen met -elke keer- een coupletje in het Nederlands. De zaal ging plat die avond. Acht prachtige Brewinc-kinderen die in acht talen onder andere dit spannende gedicht voordroegen:

Ik huil, mijn liefste
Ik huil
Ik heb een mes in mijn hand
En jou in mijn hart

Ik huil, mijn liefste
Ik huil
Omdat ik in de keuken uien snijd

Verjaardagen

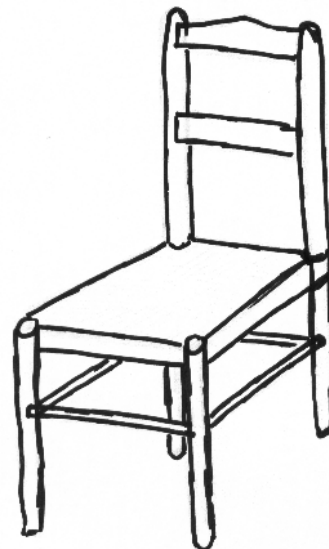
In de voorbije periode zijn de volgende Lions jarig geweest:

Hans Bruyn, 27 oktober
Bart Jaap Pull ter Gunne, 31 oktober

Bij deze (nogmaals) van harte gefeliciteerd!

De komende periode zullen de volgende Lions hun verjaardag vieren:

Koos Kuiper, 2 december
Martin Liefink, 11 december
Chris Geurink, 14 december

Lionscommissies 2004/2005

Leden:	Han Meibergen, voorzitter Marnix Jansen Venneboer Henk Drost
Ledenzorg:	Bestuur
Activiteiten:	Hans de Vries, voorzitter Herman van den Broek Bert Lamers Martin Liefrink Gerard Roelofsen Theo Soontiëns Bart-Jaap Pull ter Gunne Kees van Steenberg Peter Bob Peerenboom Ruud Wink Toon Gasseling
Jumelage:	Jan Kruit, voorzitter Henk Drost Jan van Iersel Gerard Hehenkamp Toon van Oudheusden Henk Kouwenberg Marnix Jansen Venneboer
Jeugd:	Chris Geurink, voorzitter Jos Niessink Hans Kietselaer
Bulletin:	Tom Jacobs, voorzitter Henk Breuker Bart-Jaap Pull ter Gunne Theo Soontiëns Ruud Wink
Kascontrole:	Wim Frommé Harry Mathijssen
Tail Twisters:	Chris Geurink Theo Kamps
Public Relations:	Ruud Wink
Milieu officer:	Hans Bruyn
Interservice:	Toon van Oudheusden Wim Frommé
Sjoelbak:	Jan Thijssen, voorzitter Henk Kets Rien ter Brugge Jan Loggers Aart van Silfhout Gerard Roelofsen
ICT officer	Henk Drost

Photo officer: Marnix Jansen Venneboer

Agenda 2004/2005

- 18 augustus 2004 18.00 uur *Barbeque bij Wil & Henk Kets*
- 1 september 2004 20.00 uur *Pastor de Haan over Stichting Moria.*
- 15 september 2004 18.00 uur *Tap Hap*
- 29 september 2004 18.00 uur *Tap Hap met dames (afgelast)*
- 6 oktober 2004 20.00 uur
- 20 oktober 2004 19.00 uur *Dinner for Papillons*
(voorbereiding Lions 16.00 uur)
- 3 november 2004 20.00 uur *Burgemeester van Doetinchem vertelt over plannen van Doetinchem*
- 17 november 2004 18.00 uur *Tap Hap*
- 1 december 2004 20.00 uur *Lionslid Jos Niesink stelt zich voor*
- 15 december 2004 18.00 uur *Tap Hap*
- 8 januari 2005 14.30 uur *Nieuwjaarsbijeenkomst met dames.*
- 19 januari 2005 18.00 uur *Tap Hap*
- 2 februari 2005 20.00 uur *Herhalingscursus reanimatie o.l.v. Henk Drost*
- 16 februari 2005 18.00 uur *Tap Hap*
- 2 maart 2005 20.00 uur *Ruud Wink en Jan Jurriëns vertellen over de (school)boekenhandel en de toepassing van moderne media daarbij*
- 16 maart 2005 18.00 uur *Tap Hap*
- 30 maart 2005 18.00 uur *Tap Hap met dames*
- 6 april 2005 20.00 uur *Jurjen Moorman vertelt over het werk van het Plattelandshuis*
- 20 april 2005 18.00 uur *Tap Hap*
- 4 mei 2005 20.00 uur *vervalt i.v.m. dodenherdenking*
- 18 mei 2005 18.00 uur *Tap Hap*
- 1 juni 2005 20.00 uur *nog in te vullen*

15 juni 2005 18.00 uur *Tap Hap*

29 juni 2005 18.00 uur *Bestuursoverdracht met Papillons ladies*